

een tiener was, maar dit was anders. Ik ging 's ochtend met pen en papier zitten en begon te schrijven. Elke dag misschien een uur of twee en steeds als ik stopte dacht ik: wow, dat is goed bestede tijd! Ik had het gevoel dat ik iets waardevols deed. Of je nu je memoires schrijft of een gedicht over een mier die op de stoep loopt: het schrijven heeft iets in me wakker gemaakt. Ik kreeg liefde voor het schrijven.'

Een belangrijk moment in het boek is als de jonge Flea zijn stiefvader Walter, een moeilijke en problematische man, fantastische jazzlijnen op zijn contrabas hoort spelen. Hieraan terugdenkend zegt hij: 'Toen ik die harde, swingende en snelle bebop van hem en zijn vrienden hoorde, ging er iets nieuws in mij open. Het was zo spannend en opwindend dat ik er intellectueel, spiritueel, emotioneel en fysiek door getroffen werd. Allemaal tegelijkertijd. Het was een geweldige gebeurtenis in mijn leven, maar hij was nogal een moeilijke man.'

Brandstof

Dit is nogal een understatement, je kan Flea's omschrijving van Walter zelf in het boek lezen, maar de omschrijving 'psychopatisch gewelddadig' is niet overdreven. 'Ja, erg moeilijk', grinnikt hij, 'maar het leerde me een hoop over hoe dubbel het leven kan zijn - de moeilijke zaken en de vrolijke dingen. Het leerde me dat pijn en angst erg moeilijk zijn, maar als je er op een bewuste manier mee om kunt gaan, kunnen ze ook de brandstof zijn voor je creatieve motor. En dat je er persoonlijk door kan groeien. Ik leerde deze dingen instinctief als kind, ook al was ik nog niet in staat om het te begrijpen. Dat gebeurde pas toen ik veel ouder was.'

Leeft Walter nog?

'Nee, hij is ongeveer vijf jaar geleden overleden. De laatste tien jaar van zijn leven waren we het contact kwijtgeraakt. Mijn moeder en hij gingen halverwege de jaren tachtig uit elkaar.'

Ondersteunde hij je in je carrière?

'Hij vond het leuk dat ik speelde, maar zoals veel jazzmuzikanten keek hij neer op rockmuziek. Ik denk dat hij het veel mooier had gevonden als ik trompet zou spelen in een jazzband of in het LA Philharmonic. Hij was er trots op dat ik net als hem bassist geworden was, maar ik denk dat hij rock als te simpele muziek zag. Als kind was ik ook zo. Ik dacht toen dat rockmuziek voor domme mensen

was. Maar na high school ontdekte ik punk-rock en alles veranderde.'

Flea begint over Les Pattinson van Echo & The Bunnymen als basinvloed - op het eerste gezicht geen voor de hand liggende referentie. Bunnymen's donkere, Britse indie lijkt namelijk een heel andere wereld dan de funk van de Peppers, maar volgens Flea zijn er genoeg overeenkomsten.

'Ik had een bijzondere ervaring toen ik acid nam en Echo & The Bunnymen zag, net voor hun album Heaven Up Here (1981) uitkwam. Ik vond het zeer krachtige muziek en het sloot heel goed aan bij het punt in mijn leven waarop ik me toen bevond. De manier waarop Les bas speelde was niet complex of virtuoos, maar het was ondersteunend, hypnotisch en zeer bevorderend voor psychedelische

gebeurtenissen. Ook de manier waarop ze hun nummers in elkaar zetten was bijzonder: het was niet gewoon couplet, refrein, brug, maar het waren wandtapijten van ritmes voor de psychedelische en poëtische ontdekkingsreizen van Ian McCulloch. Ik vond dat te gek en als we met de Peppers jammen, speel ik zijn baslijnen nog steeds.'

Was Peter Hook ook een invloed?

'Absoluut! Ik hou van de manier waarop hij

speelt. John Frusciante, Josh Klinghoffer (de voormalige en huidige RHCP-gitarist) en ik hadden een tijdje een Joy Division-coverband. Ik probeerde met een plectrum te bassen, dat doe ik niet vaak, en speelde al die oude Joy Division-baslijnen. Het is zo'n unieke stijl: een melodieuze en hypnotische manier om bas te spelen. Jah Wobble van Public Image Ltd is ook een groot voorbeeld. Vooral de songs uit de periode van het tweede album Metal Box, bliezen me weg. John en ik speelden ▶

'Ik dacht dat rockmuziek voor domme mensen was'

'Toen ik die harde, swingende en snelle bebop hoorde, ging er iets nieuws in mij open'

